



יד ושם



המשרד לאזרחים ותיקים

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: צבי	שם פרטי: יגר
---------------	--------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה
במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

שם משפחה איתו נולדתי: יגר		בלועזית Yeger	
שם פרטי איתו נולדתי: הרש		בלועזית Hersh	
עיר לידה: דורוחוי		בלועזית Dorohoi	
שם פרטי ושם משפחה של האב: מאיר יגר		שם פרטי ושם נעורים של האם: אסתר סגל	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: דורוחוי		בלועזית Dorohoi	
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה יסודי)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה) תלמיד	
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: דורוחוי, רומניה (שם העיר או האזור ושם הארץ)			
במידה והיית בגטו, ציין את שמו		בלועזית	
במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו		בלועזית	
המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי:		תאריך השחרור:	
במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)		ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור	
במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין מתי עד מתי		שנת עליה:	
		1951	
		טרנסילבניה	



אנא ספרי/ על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: הבית בו גדלת, בית הספר, חברי ילדותך; במה עסקו הוריך, המשפחה המורחבת, חגים ומאכלים)

נולדתי ב-3/12/1937 ברומניה, בעיר שנקראת דורוחו השייכת היום לרפובליקת מולדובה. גדלתי למשפחה עשירה כמו כל המשפחות היהודיות בעיר, אבי היה איש עסקים עשיר אשר לא חסך מאתנו מאום וסיפק לנו חיים של שפע וטוב. חיינו בית גדול-2 קומות, חצר עם עצי פרי, כלב זאב וסוסים. היו ימים בהם אבא היה לוקח אותנו עם עגלה וסוסים לטייל בעיר. בבית גרנו אבא מאיר, אמא אסתר, אחותי רנה- בעברית רות- שגדולה ממני ב-7 שנים ואני. למדתי בבית ספר מעורב של יהודים וגויים בשם סטפן צ'למאלה- סטפן הגדול.

מכיוון שבאותה תקופה הרוסים שלטו ברומניה, למדנו בבית הספר את השפה הרוסית כשפת חובה, לעומת אחותי, שבמננה למדו צרפתית. באותה תקופה כל הרומנים ידעו צרפתית. דברתי וכתבתי רוסית, אבל עם עלייתנו ארצה בגלל התקופה הנוראית שהייתה ברומניה החלטתי למחוק מזיכרוני את מה שעברתי ולהתחיל מחדש, לכן היום איני זוכר אפילו מילה אחת ברוסית. רומנית אני זוכר ויידיש היו מדברים בבית הורי אז אני מבין ומדבר קצת יידיש, אנגלית ועברית למדתי עם עלייתי ארצה.

עד פרוץ המלחמה הייתה לי ילדות מאוד שמחה, היינו חבורה של ילדים שמשחקים יחד ברחוב. עסקתי בספורט חורף- הייתי מחליק על הקרח. באחת התחרויות ייצגתי את בית-הספר והצלחתי להגיע למקום ראשון, הייתי אלוף העיר ועשו לכבודי חגיגה גדולה. לפני כשלוש-ארבע שנים הילדים והנכדים רצו ללכת למטולה להחליק על הקרח. להפתעתי הרבה נעלתי את הנעליים והחלקתי על הקרח כאילו לא עברו 50 שנה. החלקתי לאמצע המגרש, קדימה ואחורה. כנראה שיש דברים בחיינו שלא שוכחים אף פעם.

אמא שלי לא עבדה, אבא תמיד דאג לפרנס את המשפחה בכבוד- הייתה לו רשת חנויות למוצרי חלב. היו לו אדמות בכפר הסמוך לדורוחו, כפר שהיה מאוכלס בגויים, שם הוא גידל כבשים ופרות. אמא אף פעם לא נאלצה לצאת לעבוד, זה לא היה מקובל באותם הימים שאישה תעבוד מחוץ לבית, תפקידה היה לשמור על הבית ולהיות עקרת בית. אמא הייתה מכינה ריבות בשפע, היה מדף מיוחד עם צנצנות מלאות בכל סוגי הריבות האפשריים. היא הייתה מכינה ממליגה- דיסה מקמח תירס, אני אישית אוהב להוסיף לזה חמאה וגבינה מלוחה, בנוסף היא הכינה מרק עם לחם, מיטיטיי על- האש- בעברית אנחנו קוראים לזה קרב וכמובן דג מלוח- אהבתו של כל רומני. האוכל היה בשפע, היה בשר וגבינות מעולות מהמפעל של אבא, אף פעם לא חסר לנו אוכל או מלבוש.

לא היינו משפחה דתית אבל אבא שמר על מסורת, אמא הייתה מדליקה נרות שבת כל יום שישי ואבא ואני היינו מבליים את החגים יחדיו בבית הכנסת, במיוחד ביום כיפור. עד לגיוסי לצבא הנחתי תפילין כל בוקר, הרצון להניח תפילין בא מרצוני החופשי ולא כבקשה מאבא, הוא אף פעם לא הכריח אותי לעשות משהו שלא רציתי. מגיוסי לצה"ל "התקלקלתי" והפסקתי להניח תפילין אך אני בהחלט יהודי במלוא מובן המילה, רק בלי פאות וכיפה. עד היום אני משתדל מאוד לשמור על יום כיפור כמידת האפשר- בהתחשב במצב הבריאותי והגיל.

נא ספרי/ על קורותיך בזמן המלחמה

(גירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים במחתרת, השתתפות בבריחה או בהתנגדות, האנשים שהיו בסביבתך בגטו או במסתור, במי נעזרת או אולי למי עזרת):

עם פרוץ המלחמה ברומניה ב-1945, החיים השתנו מהקצה אל הקצה- סדר היום השתבש. אבא פחד כל הזמן מפוגרומים של הגויים, לא יכולתי לשחק בחוץ, הקשר עם המשפחה נותק, היינו לבד. הגויים השתלטו על נכסיו של אבא, והוא נשאר כמעט חסר כל. כשהמלחמה החלה התחילו גם הפוגרומים, היהודים נשלחו לרכבות המוות, למחנות עבודה וגטאות בטרנסניסטריה. המשפחות היהודיות התחילו לשמור על החיים שלהם ככל יכולתם. בזכות הקשרים של אבא, הוריי אחותי ואני הצלחנו להישאר בדורוחו והתחבאנו במרתף היין במסעדה של סבא גרשון. במהלך המלחמה, דוד שלי- אח של אבי נפטר ברכבות המוות.

אנא ספרי/ על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(השחרור וחזרתך הביתה, חייך אחרי המלחמה, העפלה/ עליה):

התקופה של הגרמנים הייתה נוראית, אך לפי זיכרוני המועט, התקופה שאחרי המלחמה הייתה נוראית עוד יותר- הרוסים כבשו את רומניה. הכיבוש גרם לרומנים להרגיש "על הסוס" והם הרשו לעצמם להתנהג בפראות ואכזריות ולבצע פוגרומים. אבא הרגיש שהמצב ברומניה מתדרדר והאנטישמיות גוברת ומצא שהמוצא הטוב ביותר הוא לעלות לארץ ישראל. הוא שלח את אחותי שהייתה אז בת 20, לבד לארץ ישראל, כשבעה חודשים לפני שאני והוריי עלינו ארצה. בארץ התגוררו כבר סבא ודודותיי- סאלי פאני, הם גרו בבית העולים "בית-חנה" ברחוב "החבשים".

העלייה לארץ בינואר 1951 הייתה לא פשוטה. הרומנים התחילו לרדוף את היהודים ולבזוז להם את הרכוש, אבא פחד שיהרגו



אותנו והבריחה הייתה תחת אמתלה שנוסעים לבקר את הדודה פאני- אחות של אמא בבוקרשט. לקחנו תיק קטן ונסענו עם הרכבת, אך הרכבת לא נסעה לבוקרשט אלא הגיעה לנמל. עלינו על אוניית מעפילים בשם "טרנסילבניה" לארץ ישראל והשארנו את כל רכושנו ברומניה- בגדים, מזכרות וכסף. האונייה הייתה קטנה מאוד והכילה כ- 3,000 נוסעים, הרבה מעל המותר. ההפלגה הייתה מאוד קשה, אנשים שכבו על הרצפה אבל אנחנו הילדים שיחקנו, רצנו והשתוללנו על הסיפונים.

בתום מלחמת העולם השנייה המשפחה המורחבת התאחדה בישראל- ארבעת אחיותיה של אמא- יטי, פאני, סאלי, בטי, וחלק מאחיו של אבי- בסך הכל הם היו ארבעה- עלו לארץ. בנוסף סבא גרשון- אבא של אמא עלה לבדו לארץ ישראל במטרה לבלות את ימיו האחרונים בירושלים ואכן כך היה. כעבור מספר שנים נפטר בגיל 89 בירושלים- כפי רצונו. אני זוכר שכאשר הודיעו לי על פטירתו של סבא עזבתי את בית- הספר והגעתי הביתה, שם נתקפתי בהתקף צחוק היסטרי שלא ניתן היה לעצרו. עד היום לא ברור לי למה זה קרה, הרי בלוויה מקובל לבכות.

נא ספרי על חיך בארץ

(תחושותיך בעת עלייתך ארצה, פעילותך הציבורית או התרבותית, המשפחה שהקמת, המסר שברצונך להעביר לדורות הבאים):

הגענו לנמל חיפה, משם לקחו אותנו ישר ל"הר- טוב"- בית שמש של היום. הגענו עם רכבת, מעל הרכבת היה הר טרשים, על ההר הניחו פחונים שבהם התגוררנו. קבלת הפנים הייתה נוראית, היה חם ובתוך הפחונים היו נחשים ועקרבים. במעברה ישנו כ- 10,000 עולים בעיקר מרוקאים ורומנים. החיים במעברה היו מאוד קשים- הפחונים היו מתקררים בחורף ומתחממים בקיץ בצורה נוראית, ישנו על האדמה כמו שהיא ומים היו מגיעים מירושלים במנות קצובות. אבא שלי לא ידע להידחף, לכן כמעט ולא הינו מגיעים למים, נאלצנו להסתפק בבקבוק קטן של תסס להרטיב את השפתיים שהיו מאוד נפוחות.

הייתי ילד בן 13 כשהגענו ארצה, אבי רצה שאלמד בבית ספר, אך במעברה הילדים לא למדו ואמרו לו שכך גם אנחנו. אבי לא קיבל את הדין ואמר שאני חייב ללמוד מקצוע לחיים, הוא עלה לירושלים לרשום אותי לבית-ספר. נאמר לאבי שאם הוא עולה על דעת עצמו לירושלים ורושם אותי לבית-ספר הוא יאבד את הפנקס של ה"עולה החדש" עם כל ההטבות המעטות שהיו בו, שהסתכמו בקבלת חמישה מוצרי יסוד ודמי כיס של כמה לירות. אבי לא נבהל, עזבנו את בית שמש ועלינו ירושלים.

למזלנו מצאנו מקום לינה בבית העולים- "בית חנה", ברחוב "החבשים". זאת הייתה דירת מרתף ללא שירותים ומים זורמים, היינו צריכים לעלות לקומה העליונה כדי לשתות מים ולהתרחץ, שם היו שירותים משותפים ומים זורמים. אבי רשם אותי לבית-ספר תיכון מקצועי "עמל" בשכונת הבוכרים, שם למדתי חריטה מדויקת. אני זוכר שפעמיים או שלוש בחודש, היו עולות שיירות של שוטרים וחיילים לאוניברסיטה שהייתה בהר הצופים, מול בית- הספר. הירדנים ששהו ליד ההר פצחו באש על השיירות ואנחנו נאלצנו לברוח דרך השכונות כדי להינצל. רצנו מבית- הספר עד שכונת "גאולה" שנמצאת מעל שכונת "הבוכרים". הר הצופים היה בשליטתנו, והשיירות היו שומרים על האוניברסיטה, לא היו שם מרצים או פרופסורים רק חיילים.

ההתחלה בבי"ס הייתה מאוד קשה, לא ידעתי מילה בעברית, כתבתי את מה שהמורים אמרו ברומנית. כל ערב כשהייתי מגיע הביתה הייתי עובר על מה שנאמר בשיעורים, רנה שהייתה כבר בארץ ולמדה באולפן עזרה לי לתרגם את השיעורים. ההורים שלי לא עבדו ולא הייתה לנו שום אפשרות לקנות מצרכים. מול "בית חנה", גרו זוג רופאים אשר ברוב נדיבותם ביקשו מאמי "כאילו" לעזור לאישה לשמור במהלך היום על הבית, בתמורה היא הייתה מקבלת שקית עם אוכל. הם היו אנשים נדיבים והתנהגו יפה לעולים. החלטתי שאני חייב לעזור לפרנס את המשפחה. הלכתי כל יום אחרי הלימודים לבניין של "תנובה" בשכונת "גאולה" זה היה בניין בן ארבע קומות, הייתי מנקה את כל החדרים- ניקיתי אבק, שטפתי את הרצפה וסידרתי את החדרים עד שעה 21:00-22:00 בלילה. הייתי חוזר ברגל משכונת "גאולה" ל"בית חנה", ההליכה הייתה ארוכה ומייגעת עקב עלייה תלולה. לאחריה הייתי מתיישב ועושה שיעורים. על אף התנאים והעבודות השתדלתי להיות תלמיד טוב וחרוץ ואפילו קיבלתי "סטפנדיה"- מלגה.

בשנה השנייה והשלישית בלימודים אבא לא היה צריך לשלם את הלימודים. אחרי התיכון התגייסתי לצה"ל, הוצבתי בחיל הקשר, על אף כל ניסיונותי לעבור לחיל קרבי, לא הצלחתי, ונשארתי בחיל הקשר. פעם לא משנה איזה פרופיל צבאי היה לך, הציבו אותך במקום שבו היית ממש את היכולות שלך בצורה הכי טובה. לקחו אותנו לבה"ד 7 בצריפין, עברנו קורס של חצי שנה, לא היו מכשירים של היום והצבא השתמש בתשדורת בינו לבין היחידות האחרות באמצעות מורס. הצלחתי מאוד במורס, כנראה שהציבו אותי במקום המתאים לכישורי. הגעתי לדרגה של סמל קשר, שלחו אותי לפיקוד דרום בבאר-שבע. פעם אחת היה לי הכבוד לתפוס טרמפ מבאר-שבע לירושלים עם הרמטכ"ל משה דיין שהיה בדרכו לכנסת. הנסיעה בתחילתה הייתה מביכה, לא ידעתי איך להתנהג ועל מה לדבר, בהמשך הוא שיחרר את האווירה והיה מאוד נחמד. פחדתי להגיד משהו שאסור לי ולפגוע בביטחון שדה. לאחר שנה וחצי, הציבו אותי כסמל קשר במצודת אילת- סוף העולם, התקשורת היחידה הייתה באמצעות מורס.

באילת היו משטרה, אגד, והגלידה שלנו- קראנו לה ככה כי הם נתנו לכל החיילים באזור גלידה בחינם. פעם בשלושה וחצי חודשים היינו מקבלים שבוע חופש. על אף התנאים הקשים שהיו באילת- מזג האוויר והמגורים, אני זוכר אותה כאחת התקופות היפות בחיי. במסגרת השירות הצבאי השתתפתי במבצע סיני וששת הימים וכאיש מילואים השתתפתי במלחמת יום כיפור ושלום הגליל, אף קיבלתי על כך עיטורים.

בתום השירות חזרתי לירושלים, גרנו בשכונת בקעה ברחוב יהודה 14. חיפשתי עבודה במקצוע שרכשתי בצבא- במשרד



התקשורת- במחלקת ההנדסה של דואר ישראל בירושלים. המשכתי בלימודי קשר דרך הדואר והתקדמתי להיות אחראי על מרכזיות ציבוריות אוטומטית- התקנה, ביקורת וטיפול בכ-10,000 מנויים. כל הטלפונים הנייחים מחוברים למרכזיות אוטומטיות על מנת ליצור קשר בין כל המנויים, היום המרכזיות שכונתיות ומכילות פחות מנויים. במסגרת תפקידי ועבודתי במשרד התקשורת נשלחתי שוב לאילת על מנת לחבר את אילת לרשת התקשורת הארצית, סגירת מעגל ואחר כך חיברתי גם את קריית גת וכן את ירושלים המזרחית. היה לי סיווג בטחוני מאוד גבוה, על אף העובדה שעליתי מרומניה. נשלחתי לתחזק את המרכזיה בכור בדימונה. זה היה שיא הגלגל שלי, קיבלתי אישור כניסה לכור ושמרתי אותו המון זמן, מעברי הדירות הרבים גרמו לי לאבד את האישור. במסגרת עבודתי בדואר נבחרתי להיות מזכיר ועד עובדים של עובדי ההנדסה במשרד התקשורת, היה לי הכבוד המפוקפק להכריז על השביתה הראשונה של עובדי הדואר. ישבתי בבית ההסתדרות עם מזכיר ההסתדרות- ירוחם משל, מאחר ולא הגענו להסכמים, הייתי צריך להחליט על שביתה במחוז מהנדס ירושלים והדרום.

בשנת 1964 הכרתי את אשתי- יוספה, היא עבדה בדואר בתור מזכירה היא הייתה נערה מאוד מצודדת וחתיכות. אבא שלה היה מפקד משטרת ירושלים בזמן המנדט הבריטי והוא אחד מהצאצאים של הרב קוק, הוא היה בחור יוצא ישיבה שחזר בשאלה. הייתי בן 27, הכרנו בדואר, מהרגע הראשון החלטתי שהיא תהיה אשתי ואף אמרתי לה את זה על אף שהיו לה מחזרים רבים. בשנת 1965 אבא שלי נפטר, לכן חיכינו שנה לגמר האבל בכדי להתחתן. התחתנו בשנת 1966, לאחר החתונה גרנו ברחוב סאן מרטין בירושלים, בשכנות לחיים יבין שגם לאשתו קראו יוספה.

ילדי בכורי- מאיר נולד ב-4.4.1967 בירושלים מלחמת ששת הימים בזמן שהייתי בסיני. אחריו התווספו עוד שלוש בנות- ענת- 31.12.1968 שיר- 23.2.1973 ומיכל- 19.9.1975, כולן נולדו בירושלים בבית-חולים שערי צדק. גרנו בגבעה הצרפתית כמסגרת הרצון של המדינה ליישב שטחים מעבר לקו הירוק, בתמורה קיבלנו תנאי משכנתא נוחים והטבות לזוגות צעירים, העיקר שנעבור לגור שם. החיים נמשכו כרגיל אך לא מצאתי את עצמי, לא הייתי מרוצה מהתחרות שנוצרה בעיר, מרדיפת הבצע, מה שיש לחבר שלך אתה רוצה יותר ויותר, החיים היו חיי ראוותנות שלא התאימו לאופיי.

בתחילת שנות ה-70 קיבוץ בית אורן שנמצא בכרמל, פרסם מודעה שמבקש להתרחב עם חברים, ענינו למודעה והתקבלנו להיות חברי קיבוץ בית אורן. שמחתי על הצעד שעשיתי, החיים בקהילה קיבוצית התאימו לי מאוד. התקופה בבית אורן הייתה טובה, עד סוף שנות ה-70 כאשר פרץ המשבר הגדול בתנועה הקיבוצית. היינו משפחה עם ארבעה ילדים, הצטרכנו לדאוג לעתיד הילדים ולכן התחלנו לחפש קיבוץ אחר. החיפושים לא היו פשוטים, באותה תקופה הלינה בקיבוצים הייתה לינה משותפת והיה קשה למצוא קיבוץ שיכול לקלוט ארבעה ילדים לבתי הילדים. בשנת 1981 עברנו לקיבוץ כפר סאלד שבגליל העליון, המקום שבו אני שוהה עד היום.

משנת 1966 אני חבר בארגון "הבונים החופשיים" ואני גאה בכך- מטרת הארגון היא עשיית חסדים ועזרה הדדית לזולת בעולם שם, וללא קבלת תמורה. חשוב לי לציין שיש הרבה אי ידיעה לגבי "הבונים החופשיים" בארץ ובעולם מאחר והמסדר נחשב לסודי, יש שוויון מוחלט בין הדתות, צבע עור, והלאום אך לצערי המסדר מיועד רק לגברים. בשנים האחרונות חלה תזוזה חיובית לגבי השתתפותם של נשים. בלשכה מצפה מס' 6 בירושלים נבחרתי פעמיים כמזכיר הלשכה. זאת חברות לכל החיים, אך מכיוון שעזבתי את ירושלים נפסקה הפעילות שלי בארגון אך אני עדיין רואה את עצמי כחבר בארגון.

לצערי הרב, בשנת 1994 לאחר משבר משפחתי ואחרי 28 שנות נישואים, החלטנו אני ויוספה להתגרש. אנחנו שומרים על יחסים תקינים ומכובדים על מנת שנוכל לחגוג ביחד את כל החגיגות של הילדים ו-11 הנכדים שזכינו להם. היא הייתה מזכירה בתק"ם ועזבה את הקיבוץ לטובת תל-אביב ולפני ארבע שנים היא חזרה לכפר סאלד וגרה שם עד היום.

כיום אני בן 76, בני מאיר גר ביוקנעם ולו שלושה ילדים, עבד שנים רבות במייקרוסופט ישראל. לפני כשנה התפטר מעבודתו והחליט לעסוק בחינוך וכיום הוא מורה. בתי ענת גרה בקיבוץ עמיר ולה שלושה ילדים, עובדת כקצינת מבחן בכירה. בתי שיר גרה באלפי מנשה לה שני ילדים ועוסקת בהיי-טק ובתי מיכל שגרה בקיבוץ להבות- הבשן ולה שלושה ילדים, היא עובדת כמזכירה בבית ספר "עמק החולה". אני עובד בשתי עבודות, משגיח בחינוך במכללת תל-חי, עובד במפעל קטן בכפר סאלד, מפעל המייצר חלקים למפעל גדול יותר שנמצא בקיבוץ, אני עובד שם יחד עם פנסיונרים נוספים מספר ימים בחודש. אחותי רנה גרה כיום בירושלים עם כל המשפחה, יש לה תאומות וילדה, שבעה נכדים ונין. עם השנים מצאתי לי שותפה לחיים מקיבוץ שמיר- רעיה צעירה ממני בעשר שנים, אנחנו חיים בנפרד אך חולקים את החיים אחד עם השני באושר ובאושר.

מסר לדורות הבאים:

על סמך ניסיון חיי- מלחמת העולם השנייה, תקופת השואה והעלייה ארצה בתנאים הבלתי אפשריים במעברות ובתקופת הצנע. הגעתי למסקנה שתמיד צריך לקוות לטוב אין להתייאש ולהרים ידיים, כל יום הוא יום חדש ותלוי בנו איך הוא יראה. לא משנה באיזה מצב אתה נמצא אתה חייב לעצמך להיות אופטימי ולקוות לטוב, זה מאוד פשוט להגיד אך מאוד קשה לבצע. אני מאחל לכל יקירי הרבה בריאות, אושר והצלחה בחיים בכל אשר ילכו.

ראיון: נופר סולמאני

כפר סאלד, דצמבר 2014



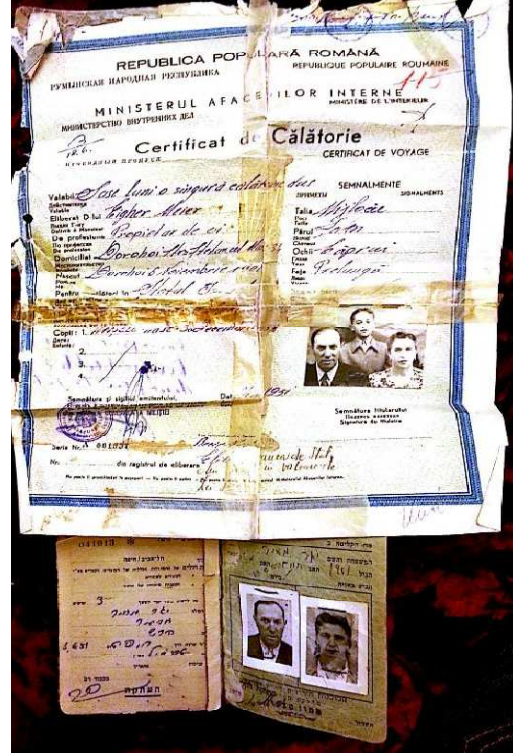
יד ושם



המשרד לאזרחים ותיקים



אני בתקופת השירות הצבאי



תעודת העולה והסרטיפיקט
ניתן לראות בתמונה אותי ואת הוריי



המדליות שלהן זכיתי מתוקף היותי מזכיר מצפה 6 של הבונים החופשיים



יד ושם



המשרד לאזרחים ותיקים



אני בבגרותי



אני ובת זוגתי כיום